

ter, som betales fra den mindre bemidlede Befolknings Side, og de regne heller ikke med den største og vigtigste Indsats i Samfundslivet, nemlig Arbejdet. Derfor ere de Modstandere af det foreliggende Lovforslag.

Men jeg vil sige til de Herrer, at lige Valgret maa jo endda betragtes som noget andet og mere end netop et Redskab i Folkets Haand til at kunne fordele Goderne paa den bedst mulige Maade. Den almindelige, lige og direkte Valgret er i Virkeligheden Folkets Adelsmærke, i god Forstand. Det er dette Adelsmærke, Højre ikke vil være med til at sætte paa Folket, og det er derfor, jeg mener, at det vil være umuligt for Højre at komme frem i dette Land; saa længe de nægte Folket de almindelige menneskelige Rettigheder. Man kræver fra deres Side, at Landets Sønner skulle møde for at forsvare Landet, men samtidig dermed respekterer man ikke disse Mennesker og vil ikke give dem den Lighed i Rettigheder, som de jo have Krav paa. Det er ogsaa ganske karakteristisk, at Højre her i Salen og i øvrigt her paa Rigsdagen følger en saa negativ Politik, som Tilfældet er. De Herrer fornemste Opgave har jo hidtil været at bekæmpe Valgretten, Retsreformen, Ægteskabsreformen o. s. v. Men man har f. Eks. under en Debat, som er ført i de foregaaende Dage, slet ikke hørt, at de Herrer Højremænd have lyst efter nogen som helst Reform af den ene eller den anden Slags. Det kan ogsaa godt være, at de Herrer selv og de Befolkningslag, de repræsenterer, ikke kræve nogen Forandring i det bestaaende, de savne vel ikke noget, som Følge deraf kræve de heller ikke noget her i Folketinget. Det skulde da være Love, som i yderligere Grad vare i Stand til at befæste Overklassens Magt her i Landet. De have ikke givet Udtryk for noget Suk og nogen Nød ude i Befolkningen, som kunde give Genlyd i Folketinget og foranledige, at der blev fremsat Reformforslag og gjort et Arbejde for at forbedre de Forhold, hvorunder Tusinder og atter Tusinder af Medborgere leve.

Det var disse mere almindelige politiske Betragtninger, som de foregaaende Dages Forhandlinger give mig Anledning til at gøre. Jeg vil fastslaa, at Forholdet stiller sig saaledes for vore Højremænds Vedkommende, at den Kritik, de have fremført overfor Regeringen, paa mange og væsentlige Punkter kan være rigtig og korrekt nok, men de Herrer have i For-

vejen saa mange Synder paa deres Samvittighed, og Højre har i Forvejen til fulde vist, hvad det bærer i sit Skjold, naar det kommer til Magten. Som Følge heraf er der ikke paa nogen Maade Anledning for Vælgerne til at lytte til de Røster, som lyde fra Højres Repræsentanter her i Salen.

Der er dernæst forskellige Spørgsmaal af almindelig og af lokal Natur, som jeg gerne vilde tillade mig at rejse. Paa Grundlovsdagen, altsaa den 5. Juni i Aar, hændte der noget ved Garnisonen i Nyborg, som jeg gerne vilde fremdrage her. Oberstløjtnant Arendrup udstedte en Bataillonsbefaling, i hvilken han forbød Soldaterne at gaa til Socialdemokraternes Grundlovsfest, der blev afholdt paa et Etablissement i Nyborg, som hedder Tivoli. Ved denne Fest talte for øvrigt det ærede Medlem for Horsens (Lyngsie). Denne Bataillonsbefaling blev oplæst ved Middagstid, efter at Soldaterne vare komne hjem fra en Øvelse. Under Øvelserne samme Dags Morgen forbød en Premierløjtnant Soldaterne i sit Kompagni at høre Venstres Grundlovstaler ude i Christianslunds Skov. Løjtnanten udtalte ved denne Lejlighed til Soldaterne: At gaa til Socialdemokraternes Grundlovsfest kan der naturligvis slet ikke være Tale om, derimod maa I nok gaa ud i Skoven, men I skulle holde jer borte fra Talerstolen. I kunne opholde jer ved Stranden, medens Talerne holdes. Resultatet blev naturligvis, at Soldaterne i Nyborg i stor Mængde opholdt sig ved Stranden, og der var ingen, der vovede sig til Socialdemokraternes Grundlovsfest. Ved Grundlovsfesten ude i Christianslund Skoven talte foruden to radikale Talere — det var jo slemt nok med to radikale Talere — den ærede Folketingsmand fra Nyborg (N. Jensen). Han er som bekendt en meget god moderat Mand, men han maatte alligevel ved denne Lejlighed lide den Tort at blive slaaet i Hartkorn med de radikale og Socialdemokraterne, og det undrer mig derfor noget, at det ærede Medlem ikke selv har paatalt dette Forhold. Jeg finder, at det er dog for galt, at det saaledes skal være tilladt Befalingsmændene at bestemme over, hvor Soldaterne maa færdes i deres Fritid. Efter Sigende er noget lignende sket ved Dragonregimentet i Randers. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes han betragter et saadant Forbud mod, at Soldaterne gaa til Grundlovsfest, om han betragter det som tilstedeligt, og om det overhovedet